

MLADOST NOČI

Šime Vučetić

Senčnica ob morju diha od majske sape,
a na obalo se plazi hobotnica teme.
O polipi mraka, koliko vas je!
Vidim vašo vlažno glavo z dvoje očmi,
dvema rjavima sončnicama večera.

Tiho je pobočje, blag je oljčni vrt.
Ni rumenih rojev čebel,
ni več rdečih rož in kelihov sonca.
In kaj bi z njimi, čeprav bi bili?
Mar niso sinja nebeška morja
še zmeraj v krošnjah?
Bilo bi dobro pozdraviti črte rib,
ki prihajajo v tvoje oči,
gospa noči, na tej večerni obali.

A tišina postaja kot šala.
Sence trav čutim (ali kaj?)
in hrepenim, da sedem čimprej za polno mizo,
ki si jo, noč, pripravila zame in s črnim tilom
prekrila,
da bi svečo prižgal
in pričakal sladko oljčno večerjo na olju.

O mladost noči s cenenim jedilnikom
v tej samotni hiši-fantaziji,
ki jo sapica z morja hladi
in ovija hobotnica mraka.

BRACERE

Marin Franičević

To so mule kanala.
Tovor vlečejo in molče.
V boju s teminami in odjugami,
ki po gladini valé jih in tarejo,
rebra čerem nastavljajo,
a boke pečem in dežju
in polze od oblaka do oblaka
k zapuščenim, davnim zalivom,
težke in zmeraj okornejše.